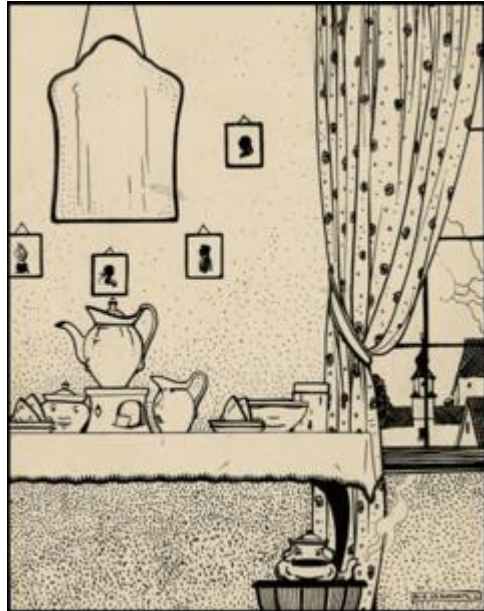

H.C.Andersen:TEPOTTEN (1862)

Der var en stolt tepotte, stolt af sit porcelæn, stolt af sin lange tud, stolt af sin brede hank; den havde noget forud og bagud, tuden for, hanken bag, og det talte den om; men den talte ikke om sit låg, det var knækket, det var klinket, det havde mangel, og sin mangel taler man ikke gerne om, det gør nok de andre. Kopper, fløde- og sukkerskål, den hele teopstilling ville nok mere huske på lågets skrøbelighed og tale om den, end om den gode hank og den udmærkede tud; det vidste tepotten.

»Jeg kender dem!« sagde den ind i sig selv, »jeg kjender ogsaa nok min mangel og jeg erkender den, deri er min ydmyghed, min beskedenhed; mangler have vi alle, men man har da ogsaa begavelse. Kopperne fik en hank, sukkerskålen et låg, jeg fik nu begge dele og een ting forud, den de aldrig få, jeg fik en tud, den gør mig til dronning på tebordet. Sukkerskålen og flødepotten forundes det at være velsmagens tjenerinder, men jeg er den givende, den rådende, jeg udbreder velsignelsen blandt den tørstende menneskehed; i mit indre forarbejdes de kinesiske blade i det kogende, smagløse vand.«

Alt dette sagde tepotten i dens frejdige ungdomstid. Den stod på det dækkede bord, den blev løftet af den fineste hånd; men den fineste hånd var kejtet, tepotten faldt, tuden knak af, hanken knak af, låget er ikke værd at tale om, der er talt nok om det. Tepotten lå besvimet på gulvet, det kogende vand løb ud af den. Det var et svært stød, den fik, og det sværeste var, at de lo, de lo ad den og ikke ad den kejtede hånd.

»Den erindring får jeg nu aldrig ud af mig!« sagde tepotten, når den siden fortalte sig selv sit levnedsløb. »Jeg blev kaldt invalid, sat hen i en krog og dagen derpå foræret bort til en kone, der tiggede madfedt; jeg kom ned i armoden, stod målløs, både ud og ind, men der, som jeg stod, begyndte mit bedre liv; man er et og bliver et ganske andet. Der blev lagt jord ind i mig; det er for en tepotte at begraves, men i jorden blev lagt et blomsterløg; hvem der lagde det, hvem der gav det, ved jeg ikke, givet blev det, en erstatning for de kinesiske blade og det kogende vand, en erstatning for den afbrudte hank og tud. Og løget lå i jorden, løget lå i mig, det blev mit hjerte, mit levende hjerte, et sådant havde jeg før aldrig haft. Der var liv i mig, der var kraft og kræfter; pulsen slog, løget skød spire, det var ved at sprænges af tanker og følelser; de brød ud i blomst; jeg så den, jeg bar den, jeg glemte mig selv i dens dejlighed; velsignet er det at glemme sig selv i andre! Den sagde mig ikke tak; den tænkte ikke på mig; – den blev beundret og lovprist. Jeg var så glad derover, hvad måtte den da ikke være det. En dag hørte jeg, der blev sagt, at den fortjente en bedre potte. Man slog mig midt over; det gjorde voldsomt ondt; men blomsten kom i en bedre potte, – og jeg blev kastet ud i gården, ligger der som et gammelt skår, – men jeg har erindringen, den kan jeg ikke miste.«